

Mijn naam is Spademan. Ik ben vuilnisman.

... die klootzak.

Boeit me niet.

Wilt u niet...

Alleen een naam.

Ik heb zijn adres.

Prima.

Ziet u, die klootzak...

Niet doen, zei ik.

Oké.

Hoe minder ik weet, enzovoort.

Hoeveel?

Wat ik zei. Op de rekening waarover ik het had.

En hoe zal ik...

U zult niet meer van me horen.

Maar hoe weet ik...

De dode man. Dat is hoe.

Ik wil je beweegredenen niet weten. Of hij je geld schuldig is, of je in elkaar heeft geslagen, of je heeft opgelicht, of de promotie kreeg waar jij op aasde, of dat je met zijn vrouw wilt neuken, of omdat zij met je man heeft geneukt, of omdat je in de metro tegen elkaar aan botste en hij geen sorry heeft gezegd. Het boeit me niet. Ik ben je biechtvader niet.

Je kunt me beter zien als een kogel.

Gewoon richten.

... hartsvriendinnen. Dat dacht ik tenminste. Maar dan blijkt zij met hém te neuken.

Alstublieft, mevrouw. Anders hang ik op. En dit nummer is geen tweede keer te bereiken.

Wacht. Is dit wel veilig?

Welk gedeelte?

Luisteren ze dan niet mee?

Natuurlijk.

En dus?

Maakt niet uit.

Waarom niet?

Stelt u zich Amerika eens voor.

Oké.

Stelt u zich nu alle telefoongesprekken in alle steden van Amerika voor.

Oké.

Stelt u zich nu alle mensen overal ter wereld voor die op dit moment met elkaar bellen en manieren bedenken om Amerika op te blazen.

Oké.

Dus wie denkt u verdomme zal er zich dan druk maken om u en uw vroegere beste vriendin?

Ik begrijp het. Wilt u haar vertellen...

Nee.

Wilt u haar vertellen dat ik degene was die u heeft gestuurd wanneer u haar bezoekt? Dat ik het was.

Ik ben geen koerier. Ik bezorg geen boodschappen. Begrepen?

Ja.

Goed. Nu de naam. Alleen de naam.

Ik vermoord mannen. Ik vermoord vrouwen omdat ik geen onderscheid maak. Ik vermoord geen kinderen, dat is een ander soort psychopaat.

Ik doe het voor geld. Soms voor andere vormen van betaling. Maar altijd om dezelfde reden. Omdat iemand me erom heeft gevraagd.

En dat is het dan.

Een bevriende journalist heeft me eens verteld dat ze het bij de krant het begraven van het nieuws noemen wanneer je belangrijke informatie achterhoudt aan het begin van een verhaal.

Dus ik wil me er alleen maar van verzekeren dat ik het nieuws niet begraaf.

Hoewel het niet het eerste zou zijn wat ik heb begraven.

Het klinkt misschien hard, maar het gaat me tegenwoordig maar al te gemakkelijk af. Dit is niet meer dezelfde stad als vroeger. Half in slaap en half leeggelopen, zeker op dit uur van de ochtend. Opkomend licht boven de Hudson. De straatkeien. Ik heb de stad tenminste grotendeels voor mezelf.

Deze gebouwen waren vroeger pakhuizen. Nu zijn het kastelen. Tribeca: een verzonnen naam voor een verzonnen koninkrijk. Vol slapende prinses en prinsessen die zich op de bovenste verdiepingen verschansen. Armen vol slangetjes. Hoofden vol God mag weten wat. En zij zouden zich hier niet vertonen, beneden op straat, niet op dit uur, met de kadavers en de laatsten van de *hoi polloi*.

Jawel, ik ken het begrip hoi polloi. Gelezen op een pak cornflakes.

Ik heb nooit van Manhattan gehouden, zelfs niet toen iedereen er nog dol op was, toen mensen van over de hele wereld het nog bezochten om er al lachend op de foto te gaan. Maar de aanblik van Tribeca bevalt me wel. Een oude industriewijk, een overblijfsel uit een tijd dat de stad nog echt dingen produceerde. Dus ik steek in de vroege ochtend de rivier over om hier voor zonsopgang wat rond te lopen. Het laatste stille moment voordat de mensen ontwaken. Degenen die nog de moeite nemen om wakker te worden.

Vroeger kwam je mannen met honden tegen. Dit was het uur daarvoor. Maar er zijn natuurlijk geen honden meer, niet in deze stad, en zelfs als je er eentje had, zou je hem nooit gaan uitlaten, niet in het openbaar. Het beest zou een miljoen dollar waard zijn, en je buik zou worden opengereten zodra je de hoek om was en uit het zicht van je trouwe portier en je voordeur was verdwenen.

Ik heb ooit wel een man zijn hond van een miljoen dollar zien uitlaten. Op een tredmolen, in een hal, achter kogelvrij glas.

Een jongen die voedingszakken bezorgt schiet me op Franklin voorbij op zijn scooter, de banden stuiterend op de straatkeien. De motor jankt alsof het een grasmaaier betreft en snijdt de ochtendstilte aan stukken. In de koeltas achter op de scooter zit iemands vloeibare ontbijt. En tevens lunch en avondeten, in infuuszakken.

Tegenwoordig zie je op dit uur alleen maar verpleegsters en portiers en jongens die voedingszakken bezorgen. Onvermoeibare leden van de diensteneconomie.

Net als ik.

Telefoon gaat over.

... en hoe oud is ze?

Achttien.

Weet u dat zeker?

Maakt het wat uit?

Ja. Nogal.

Nou, ze is achttien.

Heeft ze een naam?

Grace Chastity Harrow. Maar ze noemt zich tegenwoordig anders. Persephone. Zo noemen haar vrienden haar, heb ik gehoord. Als ze al vrienden heeft.

Waar is ze?

New York inmiddels, neem ik aan.

Daar kan ik ook niet echt veel mee.

Ze is een vuile junkieslet...

Kalm aan of ik hang op.

Dus u bent gewoon een jachthond? Is dat het?

Zoiets.

Niet meer dan een bloedhond in een wereld van vossen?

Luister, u hebt een therapeut nodig, dat is een ander nummer.

Ze is ergens in New York, voor zover ik weet. Ze is weggelopen.

Ik moet het vragen. Familie?

Ik dacht dat er geen vragen gesteld zouden worden.

Dit is van belang.

Van wie?

Voor mij.

Nee, ik bedoel: familie van wie?

T.K. Harrow. De evangelist.

En waarom zou dat van belang zijn?

Bekende mensen trekken de aandacht. Het is een andere branche. Andere tarieven.

Zoals ik al zei: Ik betaal dubbel. De helft nu, de andere helft later.

Alles nu, en zoals ik al zei: Ik moet het weten.

Ja. Ze bedroog zijn...

Kan me niet schelen.

Maar u doet het?

Een verzonnen naam in een grote stad. Niet bepaald een schatkaart. Meer een kilometer strand en een plastic schep.

Ze zei dat ze naar New York zou gaan. Naar de kampen. Ze noemen haar Persephone. Dat is toch een begin?

Dat zullen we dan wel merken.

Mag ik u nog een andere vraag stellen?

Ga uw gang.

Kunt u zomaar een meisje vermoorden?

Jawel.

Fascinerend.

Voordat u dat geld overmaakt moet u zichzelf maar eens heel goed dezelfde vraag stellen.

Ik hang op en schrijf één woord op een stuk papier.

Persephone.

In mijn zak.

Dan trek ik de simkaart uit de telefoon, breek hem doormidden en laat de telefoon door een onder de straatkeien van de stoeprand verstopt putrooster omlaag vallen.

Geen motieven, geen details, geen voorgeschiedenis. Ik weet het niet en ik wil het niet weten. Ik heb een nummer, en als je dat hebt kunnen vinden, weet ik dat je het meent. En als je mijn prijs wilt betalen, dan ben ik er helemaal zeker van. Wanneer het geld binnen is, dan begint het. En dan eindigt het.

Afvalverwerking. Zoals ik al zei.

Het is een oude grap, maar ik vind hem leuk.

Het geld geef ik eigenlijk nooit uit.

Ik begin in de kampen. Het grootste is Central Park. Eerst huurden de rijken aan de rand van het park nog privébewakers in om hen weg te jagen, hun tenten af te breken en hen met wat voor middelen dan ook op de vlucht te laten slaan. Toen waren er een aantal incidenten, een paar krantenkoppen, en toen werd er iemand gevild. Privébewakers werden creatief. Ze vilden een jongen levend en hingen hem ondersteboven aan een boom. Dat viel niet in goede aarde, zelfs niet bij de *Post*.

Dat is nu allemaal voorbij. De rijken komen nooit meer naar het park, Strawberry Fields zal hun worst wezen, en de kampen waren er nu al zo'n drie of vier jaar, zo lang dat niemand zich er nog druk om maakte.

Tientallen koepeltenten, net rijen omgekeerde eierdozen. Vieze gezichten. Drumcirkels en dreadlocks.

Ik vraag rond.

De eerste persoon die haar kent heeft een voorhoofd vol verse hechttingen.

Kreng heeft me in mijn gezicht gesneden.

Er steekt een witte band boven zijn broeksband uit. Geen boxershort maar verband.

Ziet ernaar uit dat ze daar niet is opgehouden.

Hij trekt aan een hechting.

Lacht sarcastisch.

Een jongen vlakbij zegt iets.

Ik heb haar gekend. Aardige meid. Roze rugzak. Liet er niemand bij in de buurt.

Weet je wat erin zat?

Drugs, denk ik. Dat is waar de meeste mensen zich hier stevig aan vastklampen.

Hij is een magere jongen met een geschoren hoofd, die languit op een morsige handdoek ligt. Een mouwloos T-shirt en een joggingbroek aan, met amper vies geworden sportschoenen van duizend dollar eronder. Het soort jongen dat eraan gewend is dat andere mensen zijn karweitjes voor hem opknappen.

Ik vraag hem wanneer hij het park voor het laatst heeft verlaten.
Ik? Waarom? De wapenstilstand met de smerissen lijkt prima te werken.

Je hebt hier alles wat je nodig hebt?

Meer dat ik niets heb wat ik niet nodig heb, voel je wel?

Een knap meisje steekt haar hoofd uit zijn tent, waarna hij haar met gesis weer naar binnen stuurt. Dan werpt hij me een blik toe die zegt: wat doe je eraan? De plicht roept. Ik negeer hem.

Hoe goed kende je haar?

Persephone? Niet zo goed als ik had gewild. Trouwens een veelvoorkomend thema onder de gasten die hier wonen.

Heb je iets geprobeerd?

Vraag mijn vriend met de hechtingen maar hoe dat zou zijn afgelopen.

Waar is ze dan naartoe gegaan?

Gewoon in de nacht vertrokken, voor zover ik weet. Ik werd wakker en al haar spullen waren verdwenen. De meeste van mijn spullen ook.

Enig idee waar ze naartoe ging?

Nee. Maar als je haar vindt, zeg haar dan dat ik mijn deken en mijn voorraad *beefjerky* terug wil.

Heb je er bezwaar tegen dat ik een praatje maak met je vriendin in de tent?

Geglimlach. Schouderophalen.

Ze is helemaal van jou.

Knappe meid. Jong. Ver van huis. Een overall aan en een rode haarband om haar dat ze zelf geknipt heeft. Komt zusterlijk over. Lijkt me meer het type tegenover wie Persephone zich zou hebben opengesteld.

Ik tik op de tent en vervolgens lopen we buiten gehooraafstand.

... we waren niet hecht. Hebben een paar keer gepraat. Toen hoorde ik dat ze was vertrokken.

Waarom?

Te veel vijanden gemaakt. Of liever gezegd: te veel vrienden tegen zich gekregen. Was op weg naar Brooklyn, heb ik gehoord. Misschien naar familie.

Dat helpt.

Je bent trouwens niet de enige die navraag naar haar komt doen.

Vertel.

Zuidelijk type. Stekeltjeshaar. Zo'n spiegelende bril, hoe heet dat ook alweer...

Pilotenbril.

Precies.

Hoelang geleden?

Misschien een dag. Misschien gisteren.

Ik bedank haar en stel haar dan een paar vragen die ik niet zou moeten stellen.

Hoelang ben je hier al?

Ik? Een jaar, zo ongeveer.

Waar is thuis?

Hier.

En daarvoor?

Dat doet er niet toe.

En hoe oud ben je?

Luister, je kunt niet met me neuken, als dat is wat je vraagt.

Dat is niet wat ik vraag.

Nou ja, misschien ook wel. Niet zo snel opgeven.

Bedankt voor je tijd.

Viva la revolución.

Dus mijn Persephone blijkt een reputatie te hebben. Iedereen kent iemand die iemand kent die iets weet. De mensen die te dicht bij haar in de buurt kwamen, hebben daar gewoonlijk een of ander aandenken aan overgehouden. Iets blijvends, iets wat nog aan het helen is.